

— TŘINÁCTÝ Odstavec —

Čtvrtý rubín

FRAGMENT

JAMES R. HANNIBAL

Třináctý odstavec – Čtvrtý rubín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

James R. Hannibal
Třináctý odstavec – Čtvrtý rubín
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

— · TŘINÁCTÝ Odstavec · —

Čtvrtý rubín

KNIHA 2

JAMES R. HANNIBAL

 FRAGMENT

čtení ■ radost ■ poučení

James R. Hannibal
Třináctý odstavec – Čtvrtý rubín

Poprvé vydalo v roce 2017 nakladatelství Simon & Schuster
Books For Young Readers
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
Text copyright © 2017 by James R. Hannibal
Jacket illustrations copyright © 2017 by TK
All rights reserved.
ISBN 978-1-4814-6712-4

Z anglického originálu *Section 13, Book 2 – The Fourth Ruby* přeložil Zdík Dušek.
Jazyková úprava Helena Škodová
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2018
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 32 222, 1. vydání
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská

České vydání © Albatros Media a. s., 2018
Translation © Zdík Dušek, 2018
Endpapers illustrations © Maxx-Studio; Undrey; Magergram / Shutterstock.com

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-3761-5 (1. vydání, 2018)
ISBN e-knihy 978-80-253-3828-5 (1. vydání, 2018)

ALBATROS MEDIA a.s.

Všem, kteří mají tajemství, jež stojí za to si uchovat:
nechť zůstanou napořád tajná a zavedou vás
k nepoznaným dobrodružstvím

1. KAPITOLA

Na londýnskou Baker Street padla noc. Oranžová záře pouličních lamp se odrážela od chodníků, které se zdály být věčně mokré. Ještě pořád se po nich pohybovalo dost chodců, většinou cestou domů z kaváren. Doba čaje končila, a čaj je v Londýně mnohem víc než jenom horký nápoj.

Jižně od Regent's Parku a kousek na sever od stanice metra Baker Street – poblíž domu číslo 221B – jeden konkrétní chodec otevřel dlaň a nechal na zem vypadnout rytou zlatou krychličku. Nezastavil se a kráčel dál. Nikdo na něj nezavolał, že něco ztratil. Nikdo si toho nevšiml.

Krychlička zacinkala jako kovová kostka, ačkoliv ne tak úplně, protože v každém z jejích osmi rohů byl zasazen malý drahokam. V jednu chvíli se kostka na nepřírozně dlouhou dobu zastavila a balancovala na jednom z drahokamů, než se odkutálela ještě zhruba o metr dál a úplně znehybněla. Zůstala ležet ve špíně ulice, třpytivá a anonymní, zatímco kolem procházel hlouček zhruba dvacetiletých mladíků, jejichž šály

a rozesmáté obličej se odrážely v potměné výloze mezi písmeny nápisu ZTRÁTY A NÁLEZY.

Jakmile přešli, kostka se zachvěla a zakymácela. Její boky se otevřely a rozložily do osmi vytáhlých nohou, z nichž každá končila jedním drahokamem. Pavouk zvedl cibulovité skleněné břicho plné jedovatě zelené tekutiny, přeběhl chodník a vyšplhal po okapu. Nahoře se vydal přes šterkovou střechu k větrací trubce, ze které stoupala pára, a zmizel uvnitř.

Sestupoval pořád níž snad celou věčnost a jeho špičaté nohy klapaly po stěnách potrubí. Několikrát zatočil do připojených trubek, ale pořád pokračoval dolů, hluboko do velké, tajné podzemní věže známé pod označením Pevnost.

Konečně se dostal poblíž planoucímu ohni a zpomalil. Proplížil se centimetr po centimetru ke spodní straně mahagonového krbu a namířil maličké kamery na dvojici dětí usazených na sametových židlích s vysokými opěradly v jinak temné místnosti. Chlapec, teenager, zíral do ohně. Dívka o něco mladší, která ve viktoriánské židli vypadala ještě menší, než ve skutečnosti byla, ho s ustaraným výrazem sledovala. Po chvíli se chlapec zvedl, aby prohlédl ohniště, a pavouk se stáhl z dohledu.

Možná tam ale ani žádný pavouk nebyl. Zlaté záblesky, které chlapec v duchu viděl, možná nijak nesouvisely s kovovou kostkou nebo drobounkými drahokamy cvakajícími na chodníku. Ty stříbrné hroty možná nebyly cvakáním mechanického pavouka sbíhajícího trubkou. A třpytivé konfety, jež viděl, vůbec nepředstavovaly smích chodců. Možná si to celé jen představoval.

Jack Buckles, rodilý stopař, zápolil se svými nezvykle vnímavými smysly. Před rokem přemohl dospělého muže

v zakouřené zvonici jen pomocí zvuků a hmatu. Teď se ale k němu mohly nepozorovaně přiblížit i hlučné, kvantově elektrodynamické drony – známější pod přezdívkou *kedy* – které hučely po ministerstvu stopařů. Už několik měsíců měl Jack se svými smysly potíže.

Pochopitelně, pokud by se náhodou jeho smysly nemýlily a do Pevnosti opravdu vlezl nějaký mechanický pavouk, aby ho vyhledal, bylo by to skutečně hodně vážné.

2. KAPITOLA

Jack se vrátil ke své židli, ale nespouštěl oči z krbu. Vnímal nad sebou tíhu obrácené podzemní věže s kamennými stěnami a nekonečnými podlažími s chodbami obloženými dřevem. Pevnost se stala jeho vězením. Ministerstvo stopařů, nejmladší z tajných starých ministerstev Anglie – vedle ministerstva cechů, ministerstva tajemství a ministerstva draků – bylo domovem celé jeho rodiny, ať se jim to líbilo nebo ne.

„Nevypadáš dobře,“ řekla Sadie a sledovala, jak si Jack znovu sedá na židli.

„Jenom jsem nervózní.“

Sadie zvedla nohy, zkřížila je pod sebou a opřela se lokty o kolena. Kaštanově hnědé vlasy se jí zhouply dopředu. Hleděla na Jacka, jako kdyby mu viděla skrz lebku přímo do jeho narušeného stopařského mozku. „Ne, to není ono.“

Jack se na ni zamračil. „Žádal jsem tě, abys to nedělala.“

Jeho sestra nedbala na Jackovy protesty a přenesla pohled na rytinami zdobené mahagonové dveře ve tmě za jeho židli. „Neměl bys už jít?“

„Ano.“ Jack se ani nehnu.

Sadii podle všeho nevyvedl z míry protiklad mezi jeho odpovědí a nečinností. Tvářila se pořád stejně klidně. „Přijde profesor?“ zeptala se – mluvila o Edwardu Tannerovi, jediném zbývajícím stopaři z jedenácté generace. Nebyl ovšem známý jako *profesor* jen proto, že byl Jackův učitel. Už dávno skončil s běžnou prací pro ministerstvo a nyní působil jako profesor historie v Cambridgi.

„Dneska přednáší.“

„A co Gwen?“

Jack tuhle otázku čekal. Vzdychl. „Podle mě ne.“

„Protože se na tebe zlobí?“

„Ne.“

„Protože teď pracuješ s Ashem?“

„Ne.“ Nepatrně pokrčil rameny. „Možná.“

„Protože Ash je pobočnický tovaryš, a Gwen jenom úřednice?“

Jack neodpovídal.

„Ale ty jsi taky jenom úředník.“

„Sadie.“ Probodl ji pohledem, který jasně říkal, že to stačilo, a v místnosti na několik vteřin zavládlo ticho. Nemělo však vydržet. Nikdy nevydrželo.

„Tak proč s tebou nemůže jít?“

Jack si promnul čelo. Bolelo to. Gwen se s ním nepřišla rozloučit už dvakrát po sobě. Nebyla to jeho chyba, že mu přidělili opravdového pobočníka. A nebyla jeho chyba, že s ní nemohl každý den studovat, jíst nebo dělat cokoli a kdykoli Gwen chtěla. Otec ho potřeboval. Copak to nechápala?

Zasunul ruku do kapsy koženého saka po tátovi, které si

vzal, když za jeho pracovním objevil sklad stopařského vybavení. Sevřel v dlani malou červenou kouli se zlatým síťováním a vstřebával prsty hedvábně růžový chlad kamene. Pocity, zvuky, vůně – všechno pro něj mělo barvu a strukturu, což byl vedlejší účinek jeho propojených stopařských smyslů.

Zavřel oči a dlouze vydechl nosem. Tato koule mu před rokem poskytla krátké spojení s otcem, tu noc, kdy ho zachránil a bojoval s Hodinářem na vrcholu Big Benu. Po návratu do Pevnosti Jack našel kousek balicího papíru, složeného na původním místě koule ve skladu a označeného krasopisným Z. A tak ji pojmenoval *zetka*. Po té noci, ať se snažil sebevíc, už nedokázal spojení s otcem obnovit. Přesto si nechával zetku u sebe. Zklidňovala ho, pomáhala mu v přemýšlení a v tom, aby byl stopařem, jak všichni očekávali. Nedokázal by říct proč. Možná mu dodávala sílu. Možná mu poskytovala něco z tátova stopařského nadání. Pevnost byla plná divnějších předmětů s divnějšími schopnostmi.

Bolest v Jackově hlavě odezněla a on si uvědomil, že Sadie stojí nad ním. S uklidňujícím účinkem zetky ji viděl, aniž by otevřel oči – podle modrošedého ševlení jejího dechu a hnědého, smirkového šourání jejích nohou. Přesto vzhlédl, protože chtěl, aby viděla v jeho výrazu podráždění. „Co je, Sadie?“

„Čekají na tebe.“ Ohlédla se na velké mahagonové dveře. „Všichni.“

Nakonec mu otevřela ona – opřela se do kliky plnou vahou, zatímco Jack stál zdráhavě za ní. Trhl sebou, když na jeho propojené smysly zaútočilo hučící bílé světlo spolu s bronzovým bzučením dronů a černým mumláním šepotu, z něhož Jack rozeznával některá slova.

Stopař.

Odstavec třináct.

Zrůda.

Copak nevěděli, že je slyší?

Jack nechal sestru v místnosti a vyšel do dlážděné uličky lemované z obou stran malebnými průčelími domků. Možná francouzského stylu, to ještě nedokázal určit. Přesunul se k širokému půlkruhovému stupínku mezi dvěma domy a přistoupil k bronzovému zábradlí, aby se líp podíval, proti čemu stojí. Pod ním se táhla patra klenutých mostů, strmých schodů a úzkých uliček tvořících naskládanou vesnici. *Anglická*, pomyslel si a přešel pohledem po výlohách a bytech na kruhovém okraji každého patra. *Rozhodně anglická. Jaká jiná?* Každý domek i obchod po obvodu představoval pouhou fasádu, ale oči v oknech byly dostatečně skutečné.

Odstavec třináct.

Zrůda.

Zavrtěl hlavou a potlačil plíživou bolest, kterou neměl cítit – ne po roce výcviku. Ve světle nad ním a ve tmě na nejnižším podlaží daleko dole se převaloval šedý opar. Aréna byla tak obrovská, že měla vlastní počasí a na nejvyšších i nejnižších místech se v ní srážela vlhkost. Někdy, aspoň podle Gwen, tu dokonce pršelo. Jack to ještě nikdy nezažil. Byl tu nicméně teprve podruhé. Bronzový hukot převalující se v jeho mozku zesílil a z oblaků sestoupily dva drony. Pod kulatými kryty motorů zářilo modré světlo. Oba na něj namířily kamery a z neviditelného reproduktoru se ozval přísný a chladný hlas paní Hudsonové.

„Pozor. Do arény vstoupil stopař. Hon začíná.“

3. KAPITOLA

Běžel čas.

Jack a jeho pobočník měli třicet minut na to, aby odhalili totožnost ukradeného předmětu, objevili ho v bludišti arény a získali ho zpátky přímo pod nosem hlídačů. Tohle bylo druhé kolo Honu – vrchol stopařských her. Všechno podle ministerských pravidel, první díl, odstavec šest, směrnice devatenáct: *Soutěžení plodí dokonalost.*

Agenti ministerstva se dělili do čtyř týmů. Stopaři jako Jack byli prvorození synové ze čtyř zakladatelských rodů, jediní agenti s dědičnými stopařskými smysly. Pobočníci byli watsonové stopařských sherlocků, vycvičení v řadě dovedností a znalostí, jež se mohly v terénu hodit. Hlídači střežili předměty a někdy i osoby, které stopaři a pobočníci jménem Koruny získali. A úředníci se starali o papírování, vedli kanceláře a obecně udržovali celý domek z karet v chodu. Všichni, od nejnižší postavených úřednických učňů až po ministra stopařů, jehož totožnost zůstávala přísně hlídaným tajemstvím, se každého prosince scházeli na Stopařské hry.

Letošní hry byly Jackovy první.

Probíhaly i jiné soutěže jako zápasy hlídačů, šermování holemi nebo soutěž úřednických učňů v odčítání, ale ústřední disciplínou byl Hon – tříkolová hra, kterou Gwen popisovala jako jednostrannou obdobu výpravy pro vlajku. Dvojice stopař/pobočník tradičně stála proti skupině čtyř hlídačů. Hlídači ukradli nějaký předmět a schovali ho v mnohapatrovém bludišti. Stopař s pobočníkem ho museli získat zpátky. Třikrát ve třech následných večerech, na dvě vítězná kola, s cenou v podobě stopařského poháru.

Posledních deset let v řadě ho získali hlídači.

Vzhledem k Odstavci třináct už deset let do arény nevkročil žádný stopař, takže se pobočníci museli snažit sami. Tento neblaze proslulý odstavec chránil ministerstvo před smůlou a škodami, jež by mohli napáchat v kombinaci se značnými schopnostmi dospělých stopařů. Všichni čtyři příslušníci třinácté – Jackovy – generace byli odesláni do různých koutů světa. Dvanáctá generace musela odjet s nimi a vychovávat je. Vraceli se sice do Pevnosti na příležitostné mise, ale většinou žili v utajení a čekali na den, kdy se budou moct vrátit se Čtrnáctkami, aby je naučili to, co nesměli naučit vlastní syny.

Jack ale celý plán zhatil, když se náhodou připletl k ministerským záležitostem – nebo spíš k nim byl postrčen.

Téměř před rokem jeden francouzský psychopat, který si říkal Hodinář, unesl Jackova otce a vyhrožoval, že spálí Londýn na popel, a tím přivedl Jacka k odhalení vlastní tajné minulosti. Poté, co ho Jack zastavil, ministerstvo zdráhavě souhlasilo, že zahájí Jackův výcvik. Věděl příliš mnoho. Jeho schopnosti se projeví brzy, v ranějším věku, než bylo

obvyklé. Jack byl nebezpečný, a vypustit ho do světa bez kontroly nepřicházelo v úvahu. A teď, navzdory názoru mnoha lidí – včetně samotného Jacka – někoho napadlo Jacka přihlásit i do Honu.

„Kdes byl?“ zeptal se Ashley Pendleton. Odstrčil se od kamenné fasády nedaleko mahagonových dveří a opřel se o hůlku s vlčí hlavou. Měl nohy v naprostém pořádku, hůlky však byly mezi stopaři a pobočníky odznaky úspěchů a Ash byl v sedmnácti letech nejúspěšnější z pobočnických tovaryšů. Spiklenecky na Jacka mrkl. „Už jsem si začínal myslet, že si to ta stará holka rozmyslela.“

„Ona nás slyší, víš o tom?“ řekl Jack a vzhlédl ke dronům. Ash nakrčil nos. „Nevadí jí to.“

„Možná od tebe.“

Zatímco Jack byl černou ovčí, kterou ministerstvo stopařů drželo v tajnosti, Ash byl jejich hvězda – vysoký, krásný, s dokonalou tmavou pletí a podmanivým úsměvem. Dívky padaly do mdlob, když prošel kolem. Chlapci se řadili za ním. Jenom Ashovi s jeho nepopiratelným šarmem mohlo projít, že označoval paní Hudsonovou – nejvyšší úřednici a správkyni ministerstva – za *starou holku*. A jenom on ji mohl přesvědčit, aby dovolila Jackovi účast na hrách po Ashově boku.

Pobočník objal Jacka kolem ramen a rychle s ním vykročil křivolakou uličkou. „Netvař se tak ustaraně. Ještě nikdo při Honu nepřišel o život.“ Zazubil se a přizvedl si koncem hole kšilt čepice. „K vážným zraněním došlo, jistě, ale nikdy k úmrtí. První kolo bylo naše, Jacku. Stopaři a pobočníci zase spolu. Ještě jedno rychlé vítězství, a pohár se konečně vrátí tam, kam patří.“

„Jasně. Rychlé.“ Jack se nervózně zasmál. Minulé kolo vyhráli – bludiště v areně mělo podobu přístavní čtvrtě jako z Dickensových románů. Ale na jejich vítězství nebylo nic rychlého. Ash získal ztracený předmět až v poslední vteřině a Jack byl skoro k ničemu. Nečekal, že by se tohle kolo vyvíjelo jakkoliv líp.

Prošli pod železným obloukem na hřbitůvek, který představoval začátek dnešního bludiště. Něco tu bude chybět – něco nečekaného. Ash se zastavil u prvních náhrobků a sklonil se, aby měl oči ve stejné výšce s Jackem. „Poslyš, já vím, že jsi nervózní. Před lety by byli čtyři stopaři, ze kterých by se dalo vybírat, a náš tým by v Honu reprezentoval nejstarší nebo nejlepší z nich. Ale teď jsi jediný, kterého máme.“

„To mě má povzbudit?“

„Nenechal jsi mě domluvit. Mně je fuk, že jsi mladý nebo že spadáš pod Odstavec třináct. A vždycky mi to bylo fuk. Věřím ti, Jacku. A teď,“ Ash si strhl z hlavy čepici, s úsměvem s ní pleskl Jacka přes loket a ukázal ke hrobům, „je načase, aby ses pustil do práce. Jen do toho.“

Jack mu úsměv oplatil – nebo aspoň zpola – a vykročil mezi náhrobky. Musel vědomě uvolnit nervové spoje, aby vnesl do smyslového chaosu nějaký řád – to bylo prokletí všech stopařů. Neustále viděl, jak to Gwen nazývala, všemi pěti smysly. Zvuky se stávaly obrazy. Vůně a chutě se měnily ve hmat a zvuk. A síla podnětů ho drtila. Gwen ho naučila, jak řídit proud dat, nebo spíš jak ho zvládnout tím, že ho řídit přestal. Ale v poslední době mu tahle schopnost unikala čím dál tím víc. Vydechl, soustředil se na to, aby si vpustil chaos do mysli, místo aby se ho snažil vytěsnit, a sledoval, jak z náhrobků povstávají data jako duchové.

Šepot: pořád tu byl jako černé obláčky vznášející se kolem.
Odstavec třináct.

Zrůda.

Potlačil je.

Vůně hlohu: tmavá, sterilní, z živého plotu kolem hřbitova.

Vůně trávy: pichlavá a žlutozelená – pokřivená. To něco znamenalo.

Jackovi se před očima v mihotavém obraze, který vypadal, jako kdyby ho každou chvíli mohl odplavit šum statické elektřiny, objevila zohýbaná a polámaná stébla. „Stopy,“ řekl, mávl na Ashe a ukázal na trávu. „Délka kroku je zhruba metr.“

„Takže to byl určitě hlídač,“ řekl pobočník a bez problému sledoval zbytek stopy. Šlápoty vedly k černému mramorovému obelisku, který vrhal stín na metr dlouhou rakev.

Ash nad rakví podržel hůlku, aby odhadl její délku. „Byl docela malý, co? Samozřejmě pokud ho nenasekali.“

„Díky za takovou představu,“ odpověděl Jack a klekl si vedle Ashe. „Dost na tom, co musím udělat.“ Přikrčil se, nechal otevřené jen jedno oko – jako kdyby se tím chránil před spatřením strašlivého obsahu rakve – a odsunul víko stranou.

Prázdná.

Takže předmět, který potřebovali najít, byl původně v rakvi. Teď musel určit, o jaký předmět se jednalo a kam ho hlídači mohli odnést. Odstrčil víko úplně stranou a uviděl tiskací písmena vyrytá uvnitř v rakvi – vybledlá, ale čitelná.

KRÁL NECHTĚNÝCH,

PÁN ZTRACENÝCH.

NECHŤ ODPOČÍVÁ V POKOJI

A VÍCE NÁS NETRÁPÍ.

Jack si sedl na paty. „Ani se to nerýmuje.“

„Nemusí. Vím, co to znamená.“ Ash vstal a vydal se k protější bráně. „Šklíboun,“ řekl, aniž by se ohlédl. „Hlídači sebrali klauna.“

4. KAPITOLA

Jack stál o samotě a čekal, až arénou prosviští něco na způsob rotujícího ostří. Ash jejich dvoučlenný tým rozdělil s cílem najít co nejrychleji cestu dolů na další podlaží. Ve spodních patrech bludiště, dál od simulovaného denního světla nahoře, byla podstatně větší tma. Drony tu namontovaly několik pouličních lamp, ale ne dost, aby zmizely stíny. Na nalezení klauna zbývalo necelých pět minut.

Ukradeným předmětem dnešního Honu byla břichomluvecká loutka, která se na ministerstvu vyskytovala po mnoho generací. Normálně seděla na polici ve skladu nevyzvednutých nalezených předmětů jako nesporný král toho, co ministerstvo nazývalo Hřbitov. Už dávno kdosi klauna pojmenoval Úsměšek, kvůli jeho strašidelnému šklebu, ale všichni mu zkráceně říkali Šklíboun.

Hřbitov. Pán ztracených. Při zpětném pohledu byla ta vodítka jasná, ale Jack je přehlédl a zbytek večera se nevyvíjel o nic líp.

Sledovali bludištěm uliček a dvorků červená vlákna klaunových vlasů a příliš silnou vůni Old Spice jednoho z hlídačů

až sem. Většinu práce odvedl Ash – Jack si připadal jako přítež. Neustále se snažil třídit data ze svých smyslů, ale viděl jen šum.

Odstavec třináct.

Zrůda.

Arénou proplachtil Ashův titanový průzkumný disk a klesl do mlh shromažďujících se na nádvoří úplně dole. Jack se pokoušel sledovat jeho trasu, snažil se vnímat měnící se tón jeho hvízdání a předvídat jeho pohyby, ale nedokázal to. Profesor ho mnohokrát varoval: špatně vnímaný průzkumný disk může agentovi useknout hlavu. V poslední chvíli Jack uhnul a disk se zabořil do sádrové stěny za ním.

Ash ho hodil, protože chtěl, aby z něj Jack vytáhl nějaké informace. Chtěl, aby Jack zajiskřil, jak to ministerstvo nazývalo, a přeložil světlo zachycené titanovým diskem při přeletu nad arénou do obrazů. Tak by třeba mohl odhalit cestu dolů nebo spatřit, kde se schovávají hlídači. Jenže průzkumné disky nejsou pro nezkušeného stopaře. Jejich jiskry závratnou rychlostí rotují.

Jack se obrnil, vytrhl disk ze zdi a přiložil nervová zakončení k chladnému kovu. Vnímal záchvěvy jednotlivých molekul. Nejdřív se vynořilo tiché hvízdání disku a zesílilo do podoby řevu. Pod ním se divoce otáčela aréna. Jack nedokázal obraz ustálit. Odtáhl ruku od disku, aby se mu nezvedl žaludek, a průzkumný disk s břinkutím dopadl na kameny.

Odstavec třináct.

Zrůda.

Jack vzdychl a zavrtěl hlavou.

Nechtěl zklamat Ashe, a tak disk zvedl a zkusil to znovu. Tentokrát dal druhou ruku do kapsy a sevřel v ní zetku, aby se uklidnil. Zabrало to. Podařilo se mu obraz ustálit. Viděl záznam celého letu a data se k sobě skládala okamžik po okamžiku, dokud se mu nenaskytl pohled na všechny tři spodní patra bludiště. Jeden strážný stál nakročný jako socha na mostě uprostřed dalšího patra.

Chytré.

Na okraji obrazu se zableskl tvíd. Jack tam přenesl pozornost a uviděl svého nejméně oblíbeného hlídače, zpoла schovaného v uličce mezi dvěma domky a se soustředěným výrazem v obličeji připomínajícím chrlič.

Shaw.

Hlídačský tovaryš se nikdy nenechal tak úplně přesvědčit o tom, že za celou epizodou s Hodinářem nestál Jack. Během roku po jejich prvním střetnutí Shaw ještě povyrosl, ačkoliv zůstával pořád stejně zavalitý. Mezi hlídači byl považován za malého, ale na svůj věk byl velký víc než dost. Gwen často říkala, že nechce ani pomyslet na to, jak bude v dospělosti Shaw vypadat nebo čeho bude schopný.

Jakmile Jack pustil zetku, zmocnila se ho závrať. Musel se opřít o malované dveře fasády, aby se vůbec udržel na nohou – patrně šlo o doznívající účinky rotujícího disku. Rychle vydechl a zamířil k uličce přímo nad Shawem v naději, že ho přistihne, jak se plíží mezi jednotlivými patry, a tím jim odhalí cestu níž. Nejistě přeběhl ulici, přitiskl se ke stěně na kraji uličky a vyhlédl zpoza rohu.

Shaw nikde, viděl jen vysoké dveře z třešňového dřeva úplně vzadu. Jack se k nim přiblížil a stiskl kliku. Bylo odemčeno.

Za nimi však neviděl žádné schody, žebřík ani výtah do spodních pater bludiště. Ani Shawa. Jack objevil předpokoj podobný místnosti, kde nechal Sadii. Nejednalo se o součást bludiště a dveře měly být zamčené nebo zakryté fasádou.

Divné.

A nejdivnější na tom bylo, že místnost nebyla prázdná.

5. KAPITOLA

Jack podržel dřevěné dveře otevřené a zůstal civět dovnitř.
„Profesore?“

Pohled mu oplácel Edward Tanner, jeho učitel a rádce. Seděl na kolečkovém křesle s nezbytnou dekou přehozenou přes kolena. Nebyl sám. Nad ním stál mladík, který vypadal jako Ind, na sobě měl obnošený černý kabát s příliš mnoha stříbrnými přezkami a na jeho otevřené dlani ležel zlatý válec a skleněná lahvička s modrou tekutinou. Vzápětí oba předměty sevřel v prstech a vrhl na Jacka žhavý pohled.

Prask.

V popředí Jackovy mysli vyšlehl oranžový záblesk, spíš duševní obraz než zvuk. Když odezněl, profesor i mladík zmizeli.

Jack sklopil oči ke své ruce a oddálil ji od kliky. Copak omylem zajiskřil? To už se mu nějakou dobu nestalo, ale pravdou bylo, že jeho schopnosti měly čím dál tím větší výpadky. Jak jinak by se to dalo vysvětlit? Profesor byl přece v Cambridgi.

Prask.

Znovu uslyšel nebo uviděl oranžový záblesk, tentokrát úplně vzadu v mysli. Ozval se za ním. Jack přeběhl ke kamenné stěně vedle uličky a podíval se do arény.

Nic.

„Co děláš?“ Vedle něj se objevil Ash a strhl ho zpátky od okraje. „Řekl jsem ti, ať se držíš z dohledu.“ Vzal Jackovi z rukou disk a uložil ho do koženého vaku na boku. „Viděl jsi něco?“

„Já... ehm.“ Divná jiskra s obrazem profesora by Ashe nezajímala. Jack zamrkal a přiměl svůj mozek soustředit se na Hon. „Viděl jsem strážného. Hlídal uprostřed mostu.“

Ash se zamračil. „Já taky. Toho nemůžeš přehlédnout.“ Vykročil opačným směrem a táhl Jacka za sebou. „Zatímco jsi civěl na to, co je očividné, našel jsem rampu na nižší patro a taky jsem přišel na to, kde mají Šklíbouna.“ Vytáhl z kapsy u vesty hodinky a podíval se na ně. „Tři minuty. Jestli chceme vyhrát, musíme sebou hodit.“

Převedl Jacka přes most a falešným domem k čajovně, v níž nechyběla přehršel vůní, která okamžitě zahltila Jackův stopařský mozek. Opřel se ramenem o stěnu z plechovek, ta se otočila a odhalila chodbu s klesající kamennou podlahou.

Jack se pokoušel udržet krok s pobočníkem, který klusem seběhl po rampě. „Jak jsi... zjistil, kde je ten klaun?“ vydechl.

„Jedno slovo. Hlína.“

Dospěli dolů a Ash vyhlédl zpoza rohu na hlídače. Pootočil vlčí hlavou na hůlce, zacvakl dalekohled, který byl pod ní schovaný, na místo, vyklonil se a kývl na Jacka, ať přiloží oko k čočce. „Pořádně si toho hlídače prohlédni. Má na botách hlínu a ta určitě není z toho mostu.“

Jack se zaměřil na hlídačovy polobotky – a opravdu, jasné na nich viděl skvrny od hlíny.

Zahradnické hlíny.

V jiskře z průzkumného disku si všiml květinářství, jedno patro pod mostem. Taký ale viděl květinový stánek dole na zamlženém nádvoří nejspodnějšího patra. Zavrtěl hlavou. „Jsou tu dvě možnosti a my nemůžeme vědět s jistotou, která je ta správná.“

Ash povytáhl obočí. „Že ne? Hlína na hlídačových botách vypadá suchá. Žádné bláto. Ani na jeho kalhotách. Někdy jsou nejlepší ta vodítka, která nevidíš, Jacku. Co nám prozrazují suché boty a kalhoty?“

Trvalo to několik vteřin, ale konečně se Jackovi rozsvítilo. „Ta mlha,“ řekl. „Kdyby byl hlídač dole na tom nádvoří, hlína na jeho botách by byla mokrá a hrudkovitá a jeho tvídový oblek by byl vlhký.“

Ash si poklepal na spánek. „Už to chápeš. Náš hlídač je suchý jako troud. Takže nebyl úplně dole. To znamená, že se pohyboval před květinářstvím o patro níž. A vsadím se, že právě tam najdeme Šklíbouna.“ Znovu vyhlédl zpoza rohu a Jack se k němu připojil. Hlídač střežil žebrovanou okapovou rouru, která vedla z ulice nad nimi k patru pod nimi – k ulici s květinářstvím.

Ash si sedl na paty a nakrabil čelo. Natáhl se po límci Jackovy bundy a promnul její kůži mezi prsty. „Budu potřebovat tvou bundu.“

„Cože? Proč?“

„Uklidni se. Dostaneš ji zpátky... možná.“ Podíval se na hodinky a luskl prsty. „Dělej, Jacku. Skoro nám vypršel čas.“

Jack uposlechl. Ash vzal bundu a naopak vtiskl Jackovi do dlaně hůlku. Postavil ho na nohy. „Drž se u mě.“

To se snadněji řeklo, než udělalo.

Jakmile se k nim hlídač otočil zády, Ash sprintem vyběhl. Jack viděl, jak zatáčí ke straně, odráží se od kamenného zábradlí a přetahuje hlídači koženou bundu přes hlavu o velikosti basketbalového míče. Jediným rychlým pohybem ho Ash strhl k zemi a zavázal mu rukávy za krkem.

Jack s funěním doběhl k němu. Hlídači se vyhnul širokým obloukem.

„Rychle,“ řekl Ash, vytrhl Jackovi hůlku z ruky a přitáhl ho k zábradlí. Ukázal na květinářství o patro níž. Chodník před obchodem byl špinavý od hlíny. Hned vedle bylo hračkářství, v jehož výloze Jack viděl tu strašidelnou loutku klouna, která by jim zaručila stopařský pohár.

Stačilo ji vzít.

„Dělej, rychle, než se ten hlídač vzpamatuje,“ zašeptal Ash a trhl bradou k železné trubce.

Chtěl, aby Jack zajiskřil, aby vytáhl z trubky obrazy jako sodovku brčkem a zjistil, jestli na ně dole nečekají další hlídači. Jack se ohlédl na mladíka, který se snažil osvobodit z bundy. Zetka byla pořád v levé kapse, mimo Jackův dosah.

„Honem.“ Ash ho docela hrubě postrčil k trubce. „Kvůli tomuhle tu jsi, stopaři.“

„Jasně. Jistě.“ Jack chytil trubku a pokusil se zajiskřit.

Šum. Přirozeně. Ale co na tom záleželo? Stejně docházel čas.

„Nic,“ utrousil. A následovala lež. „Tím chci říct, že vzduch je čistý. Nikoho nevidím.“

Další pobídnutí Ash nepotřeboval. Přeskočil zábradlí a sklouzl po trubce dolů.

Ze stínu se vymrštili dva hlídači a popadli ho, jakmile se dotkl země. Jack se příkrčil. Měl to čekat. Ash se jim vyškubl, ale řemínek jeho vaku se přetrhl a vak dopadl na dlažební kameny.

Jack za sebou uslyšel kroky. Hlídač se osvobodil a běžel k němu. Jack neměl jinou možnost, a tak se přehoupl přes zábradlí a sklouzl po trubce dolů. Jen taktak se vyhnul mladíkovu sevření. Přistál a zapotácel se, v polovině cesty mezi oběma hlídači a hračkářstvím. Cesta ke klaunovi se zdála být volná.

Ash kopl do vaku, ten proletěl mezi hlídači a přistál pár desítek centimetrů od Jacka. Z vaku se líně vykulila měděná elektrokoule a dokutálela se k Jackovým teniskám. Zvedl ji a trhl za kroužek na řetízku, aby roztočil magnet uvnitř.

Ash zapumpoval ve vzduchu pěstí. „Jo! Slož je.“

Z elektrického náboje narůstajícího v kouli Jacka svrběla dlaň. Brzy ji bude muset hodit přesně mezi oba hlídače, pokud je chtěl vyřídít oba. Napřáhl ruku k hodů a něco – někdo – ho chytil za zápěstí.

Shaw obešel Jacka a postavil se před něj. Druhou prackou zakryl Jackovu pěst a věnoval mu úsměv plný zubů se skvrnami od čaje. „Nazdárek, Třináctko. Na tohle čekám už hodně dlouho.“

Jack slyšel Ashův křik. Slyšel údery a hekání. Ale viděl jen Shawův chrličský obličej pár centimetrů před svým.

Elektrokoule uvolnila svůj náboj. Shaw zařal zuby a vstřelbal zbytkový šok, aniž by jeho úsměv v nejmenším povadl. Zbytek náboje projel Jackovým tělem. Skrovné světlo, které pronikalo hluboko do bludiště, pohaslo.

6. KAPITOLA

Jack se probрал s křečí, která mu otřásla celým tělem, div nevypadl ze železného křesla, v němž seděl. V první chvíli netušil, jak se sem dostal. Pak se mu všechno vybavilo.

Ta trubka.

Elektrokoule.

Shawův ohavný škleb.

Jack se rozhlédl a uvědomil si, že je pořád na druhém nejnižším patře bludiště v aréně, v oranžovém ostrůvku záře populiční lampy, na křesílku v kulisách kavárny vedle kulis květinářství a hračkářství. Strašidelná loutka klauna, která se na něj šklebila z výlohy, zmizela. Stejně tak šepot a drony.

Všude panovalo ticho.

Přistoupil k němu Ash. V ruce držel Jackovu koženou bundu. Položil bundu i hůlku s vlčí hlavou na stůl mezi nimi a přitáhl si křeslo. Posadil se a zhoupl se v něm. „Říkal jsi, že je čistý vzduch. Opravdu byl čistý, Jacku?“ zeptal se.

Jack sklopil oči ke svým rukám. „Mohl být.“

„Jenže nebyl.“

„Na tom nezáleželo. Museli jsme něco udělat.“ Pokrčil rameny. „Nedokázal jsem zajiskřit.“

Ash zvedl hůlku a přejel prsty po bronzové vlčí hlavě, staré, poškrábané a zjizvené. Určitě nebyl její první uživatel, ani zdaleka ne. „Hodně stopařů vstoupilo do arény, než dokázali zajiskřit,“ řekl, aniž by přestal zkoumat hůlku. „Vlastně většina z nich. Ale ani jeden z nich by to netajil před svým pobočným. Lhal jsi mi, Jacku. Jak jsi mohl?“

Zakroutil krkem a Jack viděl, že ho to bolí. Začínala mu otékat tvář. Jack měl pocit, že se ho Ash snažil zachránit před Shawem, a kvůli tomu dostal výprask. Chtěl něco říct – *díky, promiň*, cokoliv – ale nedokázal promluvit.

Ash zabloudil očima k mlžnému oparu na spodním patře. Drony už rozebíraly kulisy nádvoří, zvedaly kameny a odnášely je. „Zklamal jsi mě, Jacku. Myslím, že už ti nemůžu věřit.“ Vstal a vrátil křeslo na místo. „Na třetí kolo si vezmu Sullivana. Třeba spolu dokážeme uspět. Dva pobočníci, jak se to dělalo posledních deset let.“ Otočil se k odchodu. „V mém týmu končíš.“

7. KAPITOLA

Každá ze čtyř stopařských rodin měla menší sídlo ze sedmnáctého století kolem podzemní, slepě končící Ulice stopařů, s výhledem na čtyři plynové lampy a nedávno opravenou tesanou kamennou fontánu. Vysoko nad domy čněla ze stropu jeskyně obrácená špička věže Pevnosti s osmi chrličí šklebícími se nahoru na krápníky.

Dva ze čtyř domů – dům Fowlerových a Shepherdových – byly prázdné. Jedenáctá generace zemřela a dvanáctá pečovala ve vyhnanství o třináctou. Dům Tannerových zůstal obsazený, ale jen částečně, protože profesor trávil většinu času v Cambridgi. Jen dům Bucklesových byl normálně obydlený. Byli v něm uvězněni, včetně Jacka.

Vlastně především Jack.

Opustil Velké schody – široké dřevěné schodiště, které vedlo po šroubovici kolem celé Pevnosti – a odspěchal ke slepé uličce, aniž by se zastavoval a zjišťoval, jestli je profesor doma. Nezastavil se ani v dřevem obložené místnosti s krbem v domě Bucklesů, aby pozdravil Sadii. Kdyby ho začala

vyslychat ohledně Honu, ztvrdl by tam na celý večer. Dokonce se nezastavil, ani když z kuchyně vyhlédla jeho matka a nabídla mu svačinu.

„Udělala jsem ti obložený talíř se studeným masem a červenou řepou.“

„Červenou řepou? Vážně, mami?“ Jeho matka žila po celý Jackův život v Americe, kde se schovávala před ministerstvem. Stačil ale rok strávený v Pevnosti – a byla opět Britka se vším všudy. Jack pokračoval vstupní síní dál. „Nemám hlad.“

„Musíš jíst, Jacku. Jsi kost a kůže.“

„Jsem v pohodě.“ To už vyběhl po třech navazujících schodištích nahoru. Matka se zeptala na Hon, ale Jack předstíral, že ji neslyšel, vstoupil do otcova pokoje a zavřel za sebou dveře.

Na nočním stolku blikala svíčka, kterou matka pořád nechávala hořet – byl to jediný zdroj světla v místnosti, ale Jackovi to nevadilo. Plynové světlo nad jeho hlavou by mu ukázalo příliš mnoho. Sedl si k posteli s nebesy a vzal otce za ruku s hadičkami. Lékaři mu je zavedli všude – malé kanyly do paží, větší do nosu a pod příkrývkou, a největší do krku. Jack někdy uvažoval, jak by otec reagoval na tu velkou, kdyby se vzbudil.

A pak sám sebe pokáral za to *kdyby*.

Rozevřel prsty druhé ruky a podíval se na zetku, kterou měl v dlani. Na vrcholu Big Benu Jack našel svého otce Johna Bucklese Dvanáctého v bezvědomí, pod vlivem léků. Unesl ho žhářský psychopat. A ve chvíli, kdy sevřel onu kouli mezi jejich dlaněmi, ho otec oslovil a řekl mu pár povzbudivých

slov. Teprve později ho Gwen ujistila, že se jeho táta vůbec neprobudil. To, co Jack viděl a slyšel, byla jiskra. Zetka posloužila jako něco na způsob nervového mostu.

Pak už se to nikdy nestalo.

Jack to zkoušel znovu a znovu. Tiskl kamennou a zlatou kouli otci do dlaně každý následující večer a snažil se zajiskřit, aby zjistil, kdo další ji používal. Viděl však jen tmou. Čas od času se mu i spustila krev z nosu. Na to si zvykl.

Každý večer, se zetskou v jedné a otcovými bezvládnými prsty v druhé ruce, se Jack modlil, aby se otec vzbudil, ale jeho modlitby zůstávaly nevyslyšeny. A každý večer určitá část jeho já, již Jack nesnášel, uvažovala, jestli to tak není nejlepší.

Ministerstvo stopařů svazovalo čtyři stopařské rody přísnými pravidly. Přísnými pravidly svazovalo víceméně všechno, ale pravidla týkající se stopařských rodů byla nej přísnější. Třináctá generace nesměla nikdy vkročit do Pevnosti – ba ani se dozvědět o existenci ministerstva. Jack toto pravidlo s menší pomocí Gwen porušil, ale to bylo jen jedno z jeho dvou velkých provinění. Druhé spočívalo v tom, že se vůbec narodil, a toto provinění sdílel se svou sestrou.

Odstavec osm ministerských směrnic zakazoval členům stopařských rodin vzájemné sňatky z obavy, co by mohlo vzejít ze spojení dvou rodů. Jackova matka se nicméně narodila jako Mary Fowlerová, dcera stopaře Josepha Fowlera Jedenáctého. Jelikož nehodlala zůstat stranou rodinné tradice, nastoupila na ministerstvo a stala se z ní hvězdná pobočnice stopaře Johna Bucklese Dvanáctého. Až na to, že jejich vztah nezůstal v pracovní rovině.

Když ministerstvo poslalo Johna do Ameriky, Mary za ním utekla, změnila si jméno, předstírala, že je Američanka, a potají si ho vzala, čímž se propojily rody Bucklesů a Fowlerů. Výsledkem byli Jack a Sadie. Spojení stopařských rodů některé lidi na ministerstvu vyděsilo natolik, že sourozenci Bucklesovi nesměli opustit zdi Pevnosti bez doprovodu. Jack to nikdy nechápal, ale pravdou zůstávalo, že spadl pod odstavec osm i odstavec třináct.

Zrůda.

Chlapecův náhlý loňský příchod do Pevnosti vedl k odhalení tajemství rodičů. Trest i soud však byly odročeny. Jakmile se Jackův otec probudí, budou oba souzeni a s nejvyšší pravděpodobností zamčeni do cely hluboko v Pevnosti. Kóma, které tedy oddělovalo otce od Jacka, zároveň paradoxně drželo jejich rodinu pohromadě. Jack byl celkem přesvědčený, že jeho život je učebnicovým příkladem bezvýhodné situace.

Zpoza dveří vyhlédla Sadie. „Půjdeš dolů a budeš si se mnou před spaním číst?“ zeptala se.

Ptala se ho každý večer a on jí pokaždé dával stejnou odpověď. Vzdychl a opřel se v křesle. „Potřebuju být s tátou. Pro všechny případy. Chápeš.“

„Jo, chápu.“ Sadie vešla do pokoje. Nesla příkrývku a polštář – příkrývku mu přehodila přes klín a polštář mu dala pod hlavu. Když se narovнала, svírala velký zlatý přívěsek, který měla na řetízku kolem krku. Reliéf na přívěsku zachycoval holubici vzletající ke hvězdám. Byl rodinné dědictví, které dostala od matky, a nosila ho, ačkoliv byl pro její útlou postavu příliš velký.

Jack zabořil hlavu do polštáře. „Sundej si ho, ano? Ať se na tom ve spaní neuškrtíš.“

Sadie se nedohadovala a cestou ke dveřím si řetízek roze-
pnula. „Zachrániš ho, Jacku,“ řekla a ohlédla se na něj. „Vím to.“

Jack obrátil hlavu opřenou o polštář ke svému otci a k té
velké strašidelné hadici vedoucí do jeho krku. „To říkáš pořád.“

„Protože je to pravda.“

8. KAPITOLA

Jack s notebookem a termoskou plnou čaje ztěžka vystoupal po úzkém schodišti k Tannerově pracovně. Schody i zábradlí byly z ořechového dřeva, rámy obrazů z dubového a jasanového. S výjimkou arény byly všechny interiéry v Pevnosti zhotoveny ze dřeva a látek, vzácně z uhlíkových vláken. Žádné kameny. Žádný kov. Nemělo smysl, aby se sto- pařům zjevovaly různé vize, kdykoliv by se opřeli o stěnu.

Jack opustil schodiště na čtvrtém podzemním podlaží, které bylo celé z mahagonu, jeho nejméně oblíbeného dřeva, protože všechno dělalo hrozně tmavé. Proti němu kráčel Ash se Sullivanem. Opuchlou tvář mu pokrývalo několik modřin. Ani se na Jacka nepodíval. Sullivan ano a pokrčil rameny, jako kdyby říkal: *Je mi líto, že jsi zase v maléru.*

Jack sevřel termosku a notebook o něco pevněji a pokračoval v chůzi.

„Á, Jacku.“ Z vedlejší chodby vyjel Edward Tanner a zvedl dlouhý prst se žlutými skvrnami, aby si upravil brýle na nose. „Dnes ráno vypadáš obzvlášť zdrchaně.“

Jack by se zasmál, kdyby k tomu měl energii.

Profesor jel se svým kolečkovým křeslem vedle Jacka. „Má to snad něco společného s Honem?“

„Slyšel jste o tom?“

„A kdo ne?“

„Super.“ Jack se podíval na omšelou deku spočívající na Tannerových kolenou a vzpomněl si na podivné zjevení z předešlého večera. „Jak bylo... v Cambridgi?“

„Jako obvykle.“ Tanner nedal najevo, že by tušil, kam Jack svou otázkou míří. Možná to přece jen byla jiskra. „Spousta studentů. Žádný tak bystrý jako ty. Lituji nicméně, že jsem se k tobě nemohl připojit – bez ohledu na výsledek.“ Zpomalil a dotkl se Jackovy ruky. „Není to žádná ostuda, chlapče. Nebyla by to hra, kdybys nemohl občas prohrát.“

Jack přikývl a profesor se odstrčil k rychlejší jízdě. „Schopnosti každého stopaře během let sílí i slábnou. A nezapomeň, že jsi začal o pět let dřív než kdokoliv jiný.“ Tiše se zasmál. „Jak o tom tak přemýšlím, tím hlídačů porazil i tvého dědečka a jeho pobočníka, když soutěžili poprvé. Trvalo týdny, než se mi podařilo vyspravit jeho ego.“

Vzhledem k tomu, že rodiče porušili odstavec osm, Jack neměl jednoho, ale rovnou dva stopařské dědečky. A věděl, o kom Tanner mluví. Joseph Fowler Jedenáctý byl profesorův nejlepší kamarád.

Stařec se zazubil a přenesl pohled na protější konec chodby. „Vždycky jsem Joea tahal z nějaké bryndy.“ Jeho úsměv pohasl. „Dokud jsem neselhal.“

I teď Jack věděl, co tím myslí. Profesor ochrnul při pokusu zachránit svého přítele v den, kdy Joe Jedenáctý zemřel. Jack

dosud nikdy nesebral odvahu, aby se ho zeptal na podrobnosti, ale chvilková odmlka mu připadala jako tiché pobídnutí. „J-jak?“ zakoktal se. „Jak se to stalo?“

Oba vstoupili do mahagonového výtahu – nebo do prostoru, který vypadal jako výtah – a otočili se. Dveře se zavřely a kabina se rozjela ke straně, takže se Jack musel chytit zábradlí.

Profesor k němu vzhlédl. „Byla to hrozná zima, chlapče. Skutečně hrozná. Billa Shepherda Jedenáctého srazil vlak, když pátral po červí díře. O necelé dva týdny později Jedenáctý John Buckles spadl ze skály u Salcburku. Aspoň to říkájí. Ale Joe... Joe odešel jako první a byla to má vina.“

„Vaše?“ Tuhle část příběhu Jack nikdy neslyšel. „Přece jste se ho pokoušel zachránit...“

„Ano, to je pravda. Snažil jsem se ho zachránit. Jenže jsem to taky byl já, kdo ho vytáhl na tu pošetilou výpravu.“

Odstředivá síla přitiskla Jacka k zábradlí – to kabina prudce zatočila a pokračovala po obvodu obří podzemní věže.

„Musíš chápat, Jacku, že to bylo přechodné období.“ Tanner sevřel kola svého křesla, aby nenajel do zábradlí. „Dvanáctky a jejich pobočníci se hlásili do služby – byli připravení do terénu, jak tomu říkali – a ministerstvo nemělo využití pro staré jedenáctky. Staré.“ Zasmál se. „Některým z nás nebylo ještě ani padesát. Všichni jsme během let nastřádali nevyřešené záhady, a tak jsme se do nich pustili. Byly to akce bez oficiálního povolení – a bez pobočníků. John a Bill se vydali každý na svou vlastní výpravu. Já jsem přesvědčil Joea, aby se připojil k mé. Zachytil jsem stopu Tamerlánova rubínu.“

Výtah s trhnutím zastavil a dveře se odsunuly do stran. Tanner vyjel do dlouhé učebny s mahagonovými stupínky po obou stranách.

„Tamerlán?“ zeptal se Jack a následoval ho. Vzpomínal si na to jméno z dějepisných kurzů, kterých během ministerského školního roku absolvoval velké množství. „Neboli Timur?“ Jackovi Tamerlán připadal jako děsivá postava. Tyran ze čtrnáctého století vybudoval říši táhnoucí se od dnešního Turecka po Indii a při tom zmasakroval sedmnáct milionů lidí.

„Ano, on. Výborně, chlapče.“ Tanner zpomalil, aby ho Jack mohl dohonit. „Říkalo se, že ten rubín byl klíčem k jeho úspěchu a že propůjčoval moc ovládat lidi, takže jistě chápeš můj zájem. Během let jsem vystopoval jeho minulost až k lodi Východoindické společnosti, která se v polovině devatenáctého století i s posádkou ztratila. S pomocí tvého dědečka jsem ji našel ztroskotanou v jeskyni na ostrově vedle Mariánského příkopu.“

Profesor úplně zastavil, otočil se čelem ke svému žákovi a zvedl ruce přiložené k sobě. „Tam byl, chlapče, ten slavný drahokam, na stříbrné míse v troskách kapitánovy kajuty. Stačilo si ho vzít.“

Jack se mimoděk předklonil. „A dál?“

„A tvůj dědeček nezaváhal.“ Tanner spustil ruce do klína. „Ve spěchu rozkymácel loď, ta se rozlomila, a než jsem stačil cokoli udělat, do kajuty vrazilo dělo a přimáčklo ho k zemi.“ Profesor se s povzdychem otočil a pokračoval v cestě. „Vrhl jsem se za ním, plaval jsem, co mi síly stačily, zatímco polovina lodi sklouzávala do nekonečné temnoty příkopu. Byl tam

obrovský tlak, div jsem neztratil vědomí. Pak mě do zad udeřil kus stěžně, a bylo po všem. Probral jsem se o několik týdnů později v nemocnici s ochrnutýma nohama. Můj přítel, tvůj dědeček, tam zůstal.“

9. KAPITOLA

Jack s profesorem se zastavili na opačné straně učebny, u oblouku schodů, které vedly dolů k dvojkřídlym dveřím. „Ale přejděme ke šťastnějším tématům, co ty na to?“ Tanner pleskl do opěrky svého křesla. „Jsi připravený vytúrovat tuhle holku?“

Jackovi se podařilo vykouzlit úsměv. „Nevím, proč jste čekal tak dlouho.“

Profesor odklopil opěradlo a stiskl červené tlačítko. Ozvalo se hučení jako od dronu a kolečkové křeslo se vzneslo na polštáři z modrého světla. Jack seběhl napřed, aby otevřel dveře, a jeho učitel se snesl za ním. „Ani ti neumím vylíčit, kolikrát jsem si přál, abych mohl využít svoje raketové motory v metru místo sjížděcích ramp. Ale tajemství se nesmí prazrazovat.“

Vstoupili do osmiúhelníkové studovny, jejichž osm stěn tvořily police s knihami, stoly a skříňky vestavěné do mahagonových obkladů. Většina oblastí Pevnosti se snažila omezit rozptylující smyslové podněty na minimum, ale profesorova

pracovna jich byla plná. Bambusovými trubičkami stolní fontány protékala voda. Mezi knihovnami bzučely dvě mechanické vzducholodě v nekonečném honu jedné za druhou.

A všude byly koule.

Naleštěné koule všech rozměrů a barev na každé polici a stolní desce – některé velké jako koule na kuželky. Byly tu vzorky kamenů i kovů navržené tak, aby naučily mladé stopaře jiskřit. Během roku Jack vyzkoušel všechny a viděl stíny a obličej Edwardů Tannerů z uplynulých generací. Někde v Pevnosti byly jiné koule, které používali Jackovi předkové, ale ty Jack nikdy neviděl. Pracovna Bucklesů byla až do otceva soudu uzavřena.

Jack se zastavil pár kroků za dveřmi, aby položil ruce na svou nejoblíbenější kouli o velikosti baseballového míčku s hlubokými, duhově červenými a modrými řekami. Veškerý dragonit v Londýně byl vytěžen před tisíci lety z hluboké studnové pevnosti uprostřed města. Kdysi se jednalo o sídlo ministerstva draků a nyní to byl archiv nejstarších ministerstev – ta nejdivnější knihovna na světě. Jack se nebál, že by z koule zajiskřil. Žádný stopař ještě nikdy nezajiskřil na dragonitu. Ale kdykoliv se ho dotkl, cítil, jak se mu paží rozlévá zlatá vlna tepla.

„Bunda,“ řekl Tanner a luskl prsty, když kola křesla dosedla na koberec. „Máme tu přece jenom jisté standardy.“

Jack pustil kouli a svlékl si koženou bundu. Pod ní měl vestu a kravatu, uniformu všech úřednických učňů na ministerstvu. Dával přednost modrým džínům a tričku, které si oblékl do arény, ale Tanner trval na svém.

Když se profesor na svém křesle otočil, aby si pověsil kabát, shodil ze stolu list papíru, na němž byl trojúhelník se

čtyřmi kruhy – tři kolem vrcholů trojúhelníku a jeden uprostřed – s linkami, které všechny propojovaly. Tanner si pod obrázek poznamenal: 49 *Chmatáci*. Jackovi se vybavilo profesorovo vyprávění o lodi Východoindické společnosti potápějící se do Mariánského příkopu. „Vy... pořád hledáte Tamerlánův rubín?“

„Stal se z toho můj koníček. Určitě to chápeš.“ Stařec mu věnoval letmý úsměv a uložil papír do zásuvky. „Tak, myslím, že potřebujeme posílit tvou sebedůvěru po včerejším... inu, fiasku, abych to příliš nerozmazával. Mám tu pro tebe na vyzkoušení něco nového a docela pokročilého.“

Profesor posunul doprostřed stolu krabičku z ořechového dřeva. Uvnitř byl onyxový podstavec se stříbrnou hůlkou, ke které byly na obou koncích připevněné zlaté košíky a v každém z nich byl žlutý drahokam velikosti golfového míčku.

Jack si kameny prohlédl. Velké, čiré drahokamy zachycovaly světlo a zvuky lépe než ostatní minerály, takže z nich stopaři dokázali snadno vytáhnout obrazy. Takové drahokamy se používaly pro začátečnický trénink jiskření. Vzdychl. Tannerova blahosklonná shovívavost ho urážela. „Profesore, já umím jiskřit. Zrovna včera večer jsem...“

„Opravdu?“ Profesor poodjel dozadu a otočil se k němu. „Doopravdy víš, co je jiskření?“

Jack pokrčil rameny. Měl za to, že ano. „Molekuly vibrují proti mým nervovým zakončením,“ řekl a zakomíhal prsty. „Tím vysílají obrazy do mého mozku.“

„Hm.“ Profesor pokýval hlavou. „To je velice zjednodušené vysvětlení.“ Ukázal na bambusovou fontánku v rohu stolu. „Podle téhle logiky jiskra postupuje tvým nervovým

systemem jako voda trubkou, pohybuje se z bodu A do bodu B.“ Bez varování chytil Jacka za zápěstí. „Ale tohle,“ zapum-
poval Jackovi rukou, „není žádná obyčejná trubka. Stopařo-
va paže je kabel, Jacku. A jak se přenáší data kabelem?“

Jackovi začalo svítat. „V obou směrech.“

„Přesně tak. Mluvíme o obousměrné komunikaci, chlapče. O interakci.“ Profesor nepouštěl jeho zápěstí a navedl mu ruku ke žlutému drahokamu. „Je čas postoupit nad rámec pouhého pozorování.“

„Počkejte.“ Jack se pokusil získat trochu času. Podíval se na svou bundu, ale zetka byla mimo dosah. „Ehm... proč jste mi to neukázal už dřív?“

Tanner se zasmál. „Protože, chlapče, interakce s jiskrou je neuvěřitelně nebezpečná.“ A přitiskl Jackovu ruku k drahokamu.

10. KAPITOLA

Jack hleděl nahoru mezerou mezi prsty na drahokamu – mezerou mezi svými prsty.

„Udělej krok, Jacku.“

Hleděl na Tannera, který se tyčil nad ním, jako kdyby se profesor díval na figurku postavenou na stole. Ale Jack nedokázal odpovědět, natož se pohnout – jako v kterékoliv jiné jiskře.

„Věř mi, chlapče. Právě o to tě žádám. Udělej jediný krok mimo to velice příjemné místo, na kterém jsi. Jediný krok od pozorování k činu.“ Rty obřího Tannera se nepohnuly, ale Jack ho slyšel naprosto jasně a zřetelně. Pokusil se uposlechnout.

„Ne, ne. Přestaň se snažit hýbat svaly, chlapče. Žádné nemáš. Odděl vědomí od fyzického těla a vykroč tamodtud.“

„Odkud?“ To byla Jackova otázka. Nedokázal uvěřit, že slyší vlastní hlas. Během vidění ještě nikdy nedokázal promluvit.

„Dobře. Podařilo se ti to. Teď se projdi svou myslí.“

Jack přestal myslet na nohy a chodidla, na podkolenní šlachy a stehenní svaly, a pobídl své vědomí, ať vykročí

z místnosti. V dalším okamžiku stál uprostřed osmiúhelníkové pracovny. Na chvíli si pomyslel, že vyskočil z jiskry, ale když se otočil zpátky ke stolu, viděl sám sebe, jak stojí vedle profesora, s prsty dosud položenými na drahokamu.

Zvláštní.

Tanner mu nedopřál čas na rozhlížení. „Teď mě, Jacku, pojď najít.“

„Našel jsem vás. Jsem přímo tady, stojím za vámi.“

„Nemyslím tohle svoje já. Myslím to druhé.“

Jack se pomalu otočil kolem své osy. Pokoušela se o něj vrát, jako kdyby poprvé chodil ve virtuální realitě. Místnost se během jeho otočky mihotala a na všem jako by byla mikrotenká průhledná vrstva. Byli tu dva Jackové, on a ještě jednou on, ale chyběl tu jeden profesor. „Nevidím žádná jiná vaše já.“

„Protože nejsem v tvém drahokamu, chlapče. Vidíš východ?“

„Ano.“

„Tak ho použij.“

Jack klopytavě vykročil k dvojkřídlovým dveřím.

„Počkej!“

Jack se zastavil a rozhodil ruce, aby neztratil rovnováhu. Pracovna se nakláněla a houpala jako loď na vlnách.

„Málem jsem zapomněl,“ řekl Tanner, když se místnost uklidnila. „Nemysli na odchod. Mysli na to, že jdeš na jiné místo. Chápeš ten rozdíl?“

„Ehm... Ano?“

„To nebyla odpověď, ale otázka.“

Jack se sám na sebe zamračil a sevřel rty. Snažil se tvářit sebevědoměji, než se cítil. „Ano.“